

ЮВІЛЕЙ ВИШУ

Перші сімдесят!

Фото Олеси МАТІЙ

15 жовтня на вченій раді урочисто відсвяткували 70-річчя Ужгородського національного університету. Ювілей — визначна подія, ціла історія, що складається з клопіткої праці керівництва, викладачів та студентів.

Нині у виші навчається понад 13 тисяч юнаків і дівчат, із них близько 400 іноземних, функціонує 21 факультет, працюють 2 тисячі викладачів. А все починалося з чотирьох підрозділів...

На урочисте святкування завітали гості з дев'яти країн — Словаччини, Польщі, Угорщини, Чехії, Румунії, Німеччини, Литви, Швейцарії, США — та восьми міст України

— Києва, Львова, Чернівців, Луцька, Тернополя, Хуста, Мукачеве, Берегове.

Ректор Ужгородського національного університету Володимир Смоланка зазначив, що УжНУ є місцем, яке об'єднує людей із різних куточків, різних спеціальностей, віросповідань, іноді навіть мов, але всі з однією метою під гаслом нашої альма-матер: «Більше знаємо — більше можемо». Пролунало запевнення: виш і далі буде розвиватися та вдосконалюватися. Володимир Іванович також привітав усіх зі святом. Крім того, загадав історію становлення закладу, наголосив на тому, що сьогодні виш посідає 30 місце в загальноукраїнському рейтингу серед 300 вищих навчальних закладів, а найбільшою гордістю є випускники.

У цей день пролунало чимало вітальних слів та побажань від гостей, зокрема й колишніх студентів, було вручено ряд нагород від Міністерства освіти і науки України, Національної академії наук України, керівництва УжНУ, обласної та міської рад, обласної організації профспілок.

На урочистій події виступили й симфонічний оркестр Закарпатської обласної філармонії, університетська чоловіча хорова капела «Боян», яка виконала Гімн України та «Гаудеамус», студія сучасного танцю «Бліц», вокалісти із Закарпатського палацу дитячої та юнацької творчості.

Присутні переглянули відеофайли про відомих випускників УжНУ, короткометражний фільм про альма-матер, відео з масштабного

студентського сходження на Говерлу та про флешмоб до ювілею.

Поклали й квіти до пам'ятника Тарасові Шевченку та провели інавгурацію в почесні доктори УжНУ професора, прорекана факультету математики, фізики та інформатики Університету ім.Коменського в Братиславі Петера Куша.

Для університету 70 — не так багато, але вже й немало. І без сумніву, перегорнуто помітну сторінку в історії нашого вишу. А далі творитимемо вже нову, щоб гідно зустріти й 80-річчя!

Марія ЗЕЛІНСЬКА,
«Погляд».

Продовження теми — на стор. 2.

АКЦІЇ

У святковому флешмобі взяло участь близько 500 студентів

Для головного навчально-лабораторного корпусу нашого вишу відбувся флешмоб, присвячений 70-річчю альма-матер.

Спільну ідею ректорату та профкому студентів реалізувала молодь усіх факультетів, що знаходяться на «БАМі» (із кожного підрозділу приблизно 50—70 осіб). Учасники мали вишикуватися в трьох позиціях, зображаючи територію України, герб УжНУ та число 70.

У нанесенні розміток для фігур неабияк допомогли представники інженерно-технічного та географічного факультетів. Юнаки й дівчата впорались із завданням на «ура»! Олександр Варшава, заступник голови профкому студентів університету та голова профбюро історичного підрозділу, відповідальний за організацію заходу, стверджує: «Флешмоб має колосальне значення, адже показує любов до УжНУ, небайдужість до його долі, бажання разом святкувати ювілей вишу. Та на-самперед флешмоб показав те, що ми здатні спільно діяти, засвідчив про нашу силу, адже разом можемо все».

Існує ідея й надалі влаштовувати такі події, присвячуючи їх кожній річниці альма-матер.

Людмила БЕСКИД,
студентка відділення журналістики.

Фото Роберта ПАПТА

СВЯТКУВАННЯ

«Дай Боже тобі, альма-матер, жити багато-багато сотень років!»

тим менше студенти їздитимуть учитися за кордон. Бажаю, аби жив наш виш, виховував молодь, майбутнє держави. Вірю, що Ужгородський університет стане закладом, який покаже Україні, що таке європейська освіта, європейські цінності, що він виховає достойних українців, котрі будуть творити міцну країну. Усім — здоров'я, добра, щастя, наснаги. Дай Боже тобі, альма-матер, жити багато-багато сотень років!

Микола КРИЛОВ, перший випускник УЖДУ:

— У червні 1945 року я отримав атестат у Мукачівській реальній гімназії, де мені професор Василь Добож сказав: в Ужгороді відкривають державний університет і щоб я вступав. Тоді на медфак подали 60 заяв. Проїшов підготовчі курси й став студентом. Поселили там, де були монахи Василіани (на місці теперішнього фізичного факультету). Узагалі з нашого випуску — чимало відомих людей. Мене ж послали працювати практичним лікарем. Хочу побажати, щоб ви, молоді, тепер могли творити дива. Для цього є умови. Лише потрібно мати чистий розум, порядність, доброту і роботи. Маєте велику перспективу.

Юрій ПОПИК, професор кафедри фізики напівпровідників:

— Щосуботи на різних факультетах організували вечори, танці (виконували вальс, фокстрот, краков'як, молдаванку тощо), співали в хорах. Художню самодіяльність настільки розвинули, що практично кожен захід дозволяв розпочинати з виступів. Не обходилося й без виховних доповідей. Студенти відвідували різні заходи, знайомилися один з одним. Була спільна ідальня. А в бібліотеці завжди доводилося шукати вільне місце. Мали мотивацію вчитися, адже в такий спосіб «заробляли» на стипендію. Крім того, держава направляла працювати. А ще молодий спеціаліст отримував пільги на квартиру, кошти, щоб доїхати до місця роботи. Давали «підйомні» на прожиття. Розподіляли по всьому Союзу, але наш випуск обмежили Україною. Три з половиною роки відпрацював у Тя-

чівському районі. Потім перейшов в університет на посаду лаборанта. Згодом став професором. Від початку заснування й досі співаю в хорівій капелі «Боян». Команда викладачів досягла значних успіхів у волейболі на рівні колишнього Союзу. Тільки минулого року закінчив виступи в названому виді спорту через травму, а ще позаторік був чемпіоном вишу в складі збірної фізфаку. Загалом із 70 років я в університеті провів 60. У 2014-му видав перший підручник українською мовою з фізики напівпровідників. Обсяг вагомий — 820 сторінок, вага — 1,5 кілограма. Цьогоріч вийшло доповнення — практикум до лабораторних занять.

Дарина БЛОХИНА, доктор філософії, професор, почесний академік Академії наук вищої школи України, член-кореспондент Академії наук Нью-Йорку, лауреат Шевченківської премії, президент Німецько-українського наукового об'єднання імені Ю.Бойка-Блохина:

— Ужгород знаю давно, із початку 2000-х років. Приїжджала часто. Навіть читала лекції тут. Тепер теж — за темою «Українські діаспорні літературознавці». Ваші студенти добре виховані, у вас хороші викладачі, на своєму місці ректор; він не тільки відомий у всій Європі лікар, а й добрий організатор. Ми повинні рухатися так само, як Ярослав Мудрий чи Володимир Великий: їхні діти вивчали мову, культуру тієї країни, до якої їх відправляли. І я бажала б, щоб ваші студенти були більш озайомлені із західноєвропейськими традиціями. Думаю, тоді все буде гаразд.

Микола ПОЛИЩУК, член-кореспондент АМНУ, колишній Міністр охорони здоров'я України, професор:

— У 1963 році став студентом УЖДУ. Пам'ятаю перший день, коли прийшов складати вступні іспити. Мав із собою дерев'яний чемоданчик. Це було перше місто обласного масштабу після Вінниці, куди я приїхав у 19 років. Мене вразили чистота, троянди на Ленінградській набережній, толерантність, вива-

женість людей, спокій, якого тоді не було в Східній Україні. Ну а перші враження, коли я прийшов в університет, на медичний факультет, — такі ж, як і в кожного, хто із сільської місцевості: захоплювали великі будівлі, коридори, аудиторії... Відтоді минуло чимало років. Я бачив багато ВНЗ світу, але теплоту, що панувала в цьому виші, більше ніде не відчував. У 1969 році закінчив навчання, працював у Великоберезнянській центральній районній лікарні. Згодом долго пов'язав із Київським інститутом нейрохірургії. Тривалий час був куратором нейрохірургічної служби в Закарпатській області. Виїжджав сюди консультувати, допомагав оперувати. І коли вже побачив, що Володимир Смоланка, мій учень, самостійно добре оперує, сказав: йому куратора не потрібно. А сьогодні констатую: це кращий нейрохірург України.

Щодо святкування, то воно завжди приємне. У 2010 році, коли альма-матер виповнилося 65, я став почесним професором університету. Тут урочистості завжди на високому рівні.

Хочу побажати, щоб виш розвивався, зокрема наука, щоб міц-

ніли зв'язки із закордонними ВНЗ.

Михайло ТИВОДАР, професор-етнолог:

— У 1958 році я закінчив університет, заочно аспірантуру в 1966-му й безперервно працюю на істфаку. Пам'ятаю свою першу лекцію в четвертокурсників з історії Азії і Африки. Ми були на Московській набережній. Я прямував до аудиторії. На коридорі стояли хлопці, зокрема такі, які прийшли після армії, на кілька років молодші від мене, і кажуть: «Ти що, до нас перевівся?» А пара відбулася добре!

Стосовно підготовки свята, то тішить: до цього долучилися всі факультети. Так має бути. Добре й те, що відкрили пам'ятний знак, який свідчить: це наш корпус, університетський. А ще приємно: ювілей майже збігся з Покровою. Це дуже символічно, і таке відзначення 70-річчя щиро вітаю. Ця дата є перехідною. Наступна велика — 100-ліття. Побажати хочу одного: щоб ми ввійшли в десятку кращих вишів світу.

Мирослава ГАРАЗДІЙ, Володимир ТАРАСЮК, «Погляд».

• **ЗАСІДАННЯ** • В УжНУ відбулося засідання Ради Міжнародного консорціуму університетів. Учасників привітав ректор В.Смоланка. На зібранні вшанували нового почесного доктора нашого вишу, професора Т.Ружічку з мюнхенського Університету Людвіга-Максимиліана. Представлено й членів МКУ.

• **СЕМІНАР** • У конференц-залі ректорату працювали учасники V Міжнародного семінару з фізики «Властивості сегнетоелектричних і суперіонних систем», приуроченого до 70-річчя УжНУ. Науковці з Литви, Києва, Львова, Ужгорода представили 35 доповідей англійською мовою.

• **ПРЕЗЕНТАЦІЯ** • До ювілею вишу перед ректоратом урочисто відкрили пам'ятний знак «Наука і Всесвіт» (автор О.Шамшура). Символічну стрічку перерізав очільник УжНУ В.Смоланка. Він подякував творцям скульптури (робота над нею тривала півроку) та декану стоматологічного факультету Є.Костенку, котрі особливо попрацювали над реалізацією задуму.

• У великій залі ректорату творчий колектив із викладачів кафедр журналістики, української мови та випускників фільфаку презентував стрічку «Вимір справжності». Фільм присвятили Василеві Німчуку — членові-

кореспонденту НАН України, видатному українському мовознавцю, випускнику УжНУ.

• На базі факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу офіційно відкрито 22-й Інформаційний центр ЄС. Захід організували в рамках візиту делегації Представництва Європейського Союзу в Україні, зокрема посла ЄС, голови названого Представництва Я.Томбінського, генеральних консулів Угорщини та Словацької Республіки в Ужгороді Л.Віди і Я.Бурянової, проректорів із науково-педагогічної роботи М.Лендьял та І.Короля, викладачів та студентів УжНУ. Мета центру — поширення інформації про Європейський Союз, його політику, сприяння участі молоді в дебатах із європейських питань.

• **СПЕЦІАЛЬНОСТІ** • Згідно з наказом Міністерства освіти і науки України, у нашому виші можна вступити в аспірантуру на «Гастроентерологію», «Загальну практику — сімейну медицину» та «Соціальну медицину». У докторантурі здобуватимуть науковий ступінь із таких нових спеціальностей, як «Розвиток продуктивних сил і регіональна економіка», «Внутрішні хвороби», «Гастроентерологія» й «Загальна практика — сімейна медицина».

• **ВІЗИТ** • В УжНУ побувала делегація Орегонського університету на чолі з П.Бобером, президентом Ради асоціації міст-побратимів

Одним абзацом

Ужгород — Корваліс. Гості зустрілися з викладачами й студентами економічного факультету, міжнародних відносин, туризму та міжнародних комунікацій, розповіли про свій навчальний заклад, його міжнародну співпрацю.

• М.Томенко, голова комітету Верховної Ради з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи відвідав географічний факультет. Гість провів лекцію, розповівши про проекти, які впроваджує держава для збереження екологічної рівноваги в Україні. Також наголосив на програмах щодо проблем лісокористування, заповідних фондів, Чорнобильської АЕС.

• До студентів й викладачів університету завітали бійці 128 окремої гірсько-піхотної бригади О.Височан, М.Шелепеч, а також А.Довбак, котрий працював у зведеній міністерській групі з виявлення фінансування тероризму. Гості поспілкувалися за темою патріотичного виховання молоді.

• **КОНГРЕС** • Асистент кафедри ортопедичної стоматології стоматологічного факультету УжНУ М.Сливка успішно виступив у Києві на III Національному українському стоматологічному конгресі «Стратегія розвитку стоматології в Україні —

міжнародні стандарти профілактики і лікування та їх впровадження в практику лікаря-стоматолога». Молодий науковець здобув перемогу й представлятиме державу на такому заході в Польщі.

• **УЧЕНА РАДА** • На черговому її засіданні затвердили перелік тем дисертаційних досліджень, дізналися про успішність студентів та викладачів, підготували корпусів до зими, присвоїли вчені звання, вручили нагороди від обласної влади. Ректор В.Смоланка подякував за щоденну наполегливу працю й успішну організацію святкування ювілею вишу. Крім того, проректор із науково-педагогічної роботи В.Фекета проаналізував рейтинги викладачів (оцінювали 957 працівників, із них 120 професорів, 502 доцентів, 335 старших викладачів, асистентів), успіхи й проблеми літньої екзаменаційної сесії. Так, іспити склали 78 % студентів, або 6 305 осіб (на «відмінно» — 10,5 % (848), на «добре» й «відмінно» — 27,8 % (2251)).

• **НАВЧАННЯ** • Завершилися лекції й тренінги американського професора М.Діллена з курсу аналітичної журналістики. Гість є провідним спеціалістом із міжнародних ЗМІ та крос-культурної комунікації, має ступінь магістра в галузі журналістики Колумбійського університету. Під час Першої війни в Перській затоці працював прес-секретарем

у Державному департаменті США. Студенти 3, 4 і 5 курсів відділення журналістики отримали інформацію від фахівця з тем: «Політичний репортаж», «Комунікація під час конфлікту», «Що робити з дезінформацією?» тощо.

• **АМЕРИКАНСЬКИЙ ФУТБОЛ** • Команда «Лісоруби» (Ужгород), до якої входять і студенти УжНУ, стала чемпіоном України у вищій лізі. У вирішальному поєдинку закарпатці здолали київських «Бандитів» — 34:21. Наші вітання тріумфаторам!

• **БАСКЕТБОЛ** • В Ужгороді відбувся перший тур чемпіонату області з баскетболу серед чоловічих команд. За нагороди змагаються 11 колективів. ЗОДЮСШ — УжНУ в перших матчах здолала БК «Ужгород» — 76:72 (овертайм) та БК «Чоп» — 57:37.

• **СПІВЧУТТЯ** • Колеги з кафедри терапевтичної стоматології, друзі глибоко сумують із приводу передчасної смерті Тетяни Василівни ЄРЕМ (1972 року народження), доцента зазначеного підрозділу, кандидата медичних наук, і висловлюють співчуття рідним та близьким покійної.

За інформацією «Погляду», офіційного сайту, Медіацентру УжНУ, Ірини ОЛАГ, Олександри КУЗАН, студенток відділення журналістики.

ВИСТАВКИ

«Скарби старої закарпатської книжності»

Саме під винесеною в заголовок назвою у відділі карпатики Наукової бібліотеки УжНУ триває виставка, приурочена до 70-річчя вишу й книгозбірні.

Епіграфом експозиції є слова А.Волошина: «Як світло в темній хаті, так робить в душі нашій добра книжка й добра новинка». Виставка складається з п'яти розділів. «Шкільництво» об'єднує видання, починаючи з 1920-х років, а це — різноманітні читанки, букварі тощо. Також відвідувачі можуть ознайомитися з працями А.Волошина: «Читанкою для II і III класів народних шкіл», «Читанкою для

IV і V класів народних шкіл», «О письменном языке».

У розділі «Художня література. Мистецтво» є прижиттєві видання Ф.Потушняка (наприклад, «Огень въ народных върваняхъ» (Ужгород, 1941 р.), «Вода, земля и воздухъ» (Ужгород, 1942), Марійки Підгірянки («Вертеп» (Ужгород, 1921), «Чудо св. Миколая» (Ужгород, 1925) та чимало інших рідкісних книжок.

Під рубрикою «Періодичні видання» розміщено такі журнали 1920 — 1930-х років, як «Народна бібліотека», «Учитель», «Урядова газета», «Урядовий вісник», «Пластун», «Наш рідний край» тощо.

Привертає увагу й «Підкарпатський календар» на 1890 р.,

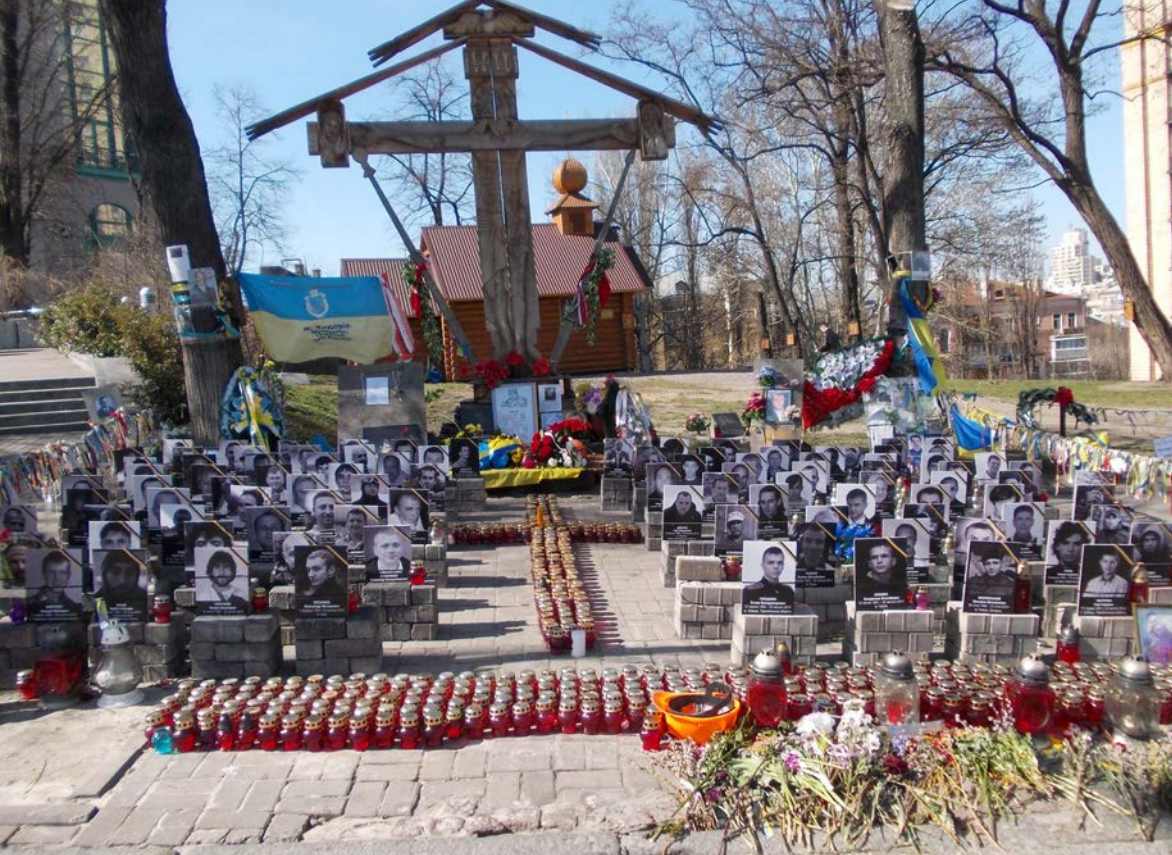
народні календарі, які видавало товариство О.Духновича. А за-

гальна назва «Місяцеслови» об'єднує чимало таких видань,

ПОЛІТИЧНІ АКЦЕНТИ МІСЯЦЯ

Фата-моргана Майдану,

або 730 днів заколисаних надій

Тисячі людей, мільйони надій, але одна любов до Батьківщини... Холодні дні і ночі, морозні руки й щок, зате гарячі серця, які б'ються в унісон із державою, що рипить іржавими коліщатами, удруге стаючи на рейки Майдану. Тільки цього разу — не за персоналії, а за європейський вектор розвитку країни. Установлення новорічної ялинки, розгін спецпідрозділами «Беркуту» студентів у ніч на 30 листопада 2013 р., щоразу більша кількість протестувальників, а потім величезні барикади, щира молитва, перелякані, але непереможені обличчя, наелектризоване небо... Нині минає два роки від початку Революції гідності, яка запустила потужний механізм переформування української національної свідомості. Прикро, що останню дотепер заколивають мрії, вона ще не прокинулася, не оговталася від потопа радянського «Титаніка» у сфері політики. Та й усі більше переймаються війною на Сході, яка стала вітром для полум'я псевдопатріотизму та розчарувань.

Сьогодні нарікаємо на ЄС, неефективність Паризьких переговорів стосовно ситуації на Донбасі, зокрема через амністію бойовиків, імунітет для учасників місцевих виборів. Безумовно, це не найкраща позиція міжнародних партнерів щодо нашої країни, але слід розуміти: діє природний принцип моєї хати скраю, кожен захищає насамперед власні кордони від воєнних протистоянь. Воднораз пам'ятаємо й своєрідний ляпас, який дав Європі колишній Президент України, проігнорувавши парафрану угоду про асоціацію. Це, власне, і стало одним із детонаторів організації мітингів на майдані Незалежності.

Уперше протестувальники зібралися в Києві 21 листопада 2013 р. Більшість громадян вийшли на головну площу, аби відстояти право на краще життя, а не у відповідь на заклики опозиціонерів, які це неодноразово афішували, особливо перед останніми виборами до Верховної Ради. По-перше, учасників Євромайдану, котрих загітував конкретний триумфірат політиків,

виявилось тільки п'ять відсотків. Відповідне опитування провели ще в грудні того ж року Міжнародний інститут соціології та фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва. По-друге, відомі парламентарі долучилися до акцій на кілька днів пізніше, тобто всі факти підтверджують: Майдан існував завдяки відважності й патріотизму звичайних українців, а не політична верхівка тримала їх у колючих рукавицях впливу.

Зупинити інфікованих пробудження національної свідомості було неможливо ні спецпідрозділам правоохоронних органів, ні тодішньому Кабміну. Мітинги, мов гриби після дощу, з'являлися в багатьох містах нашої держави. Близько сотні тисяч громадян зібралося 1 грудня в Києві. А «за даними супутникового спостереження, у неділю 8 грудня по всій Україні було нарахувано близько двох з половиною мільйонів протестувальників (М.Росоченко. Суворий грудень 2013 // Економіст. — 2013. — № 12. — С.1).

Мотив більшості майданівців — жорстоке побиття молоді в ніч

на 30 листопада (70 % громадян). Понад 50 відсотків протестували внаслідок ігнорування асоціації з ЄС, що призвело до розчарування в керівництві державою, тому близько 40 % виступали за зміну влади (згідно з результатами опитування, проведеного вище згаданими установами й опублікованого на сайті radiosvoboda.org.). Висували такі вимоги: відставка уряду, покарання винних у діях «беркутівців», звільнення заарештованих мітингувальників, припинення репресій, жодних переговорів стосовно вступу до Митного Союзу тощо. До слова, Росія з фарисейською «щедрістю» тоді надавала допомогу: 3 млрд дол. у 2013 р., 12 млрд дол. — у 2014, а також обіцяла знизити суму оплати за газ. Повертаючись до запитів Майдану... Українці були настільки рішуче налаштованими, що 74 % громадян зазначили: готові припинити протест лише за умови виконання всіх вимог. Соціологи розробили узагальнену характеристику учасників мітингів: середній вік — 36 років, 64 відсотки становлять люди з вищою освітою

(останні статистичні дані наведені з журналу «Зовнішні справи». — 2015. — № 5. — С. 46, 47).

Події Євромайдану розвивалися, мов за сюжетом якого-небудь трилера. Прочитую відому письменниці, публіциста Оксану Забужко: «Майдан, насправді, пройшов три етапи, і всіх їх об'єднувала саме ця апеляція до влади, котру влада цинічно ігнорувала. Перший — з 21-го листопада до 30-го листопада — студентський, який виступав за підписання Асоціації (теж — за повернення до раніше проголошеного курсу, до конституційної норми). З 1-го грудня до 19-го січня — найбільш масовий протестний Майдан, спровокований подіями 30 листопада... Влада Януковича весь час ламала будь-яку можливість діалогу з суспільством, всіляко демонструвала, що, мовляв, відтепер ми в цю гру грати не будемо. Типу, тепер у нас диктатура, всім «лежать-бояться», діють «закони 16 січня», кожні 10 днів відбувається якийсь акт показового насильства тощо... А вже з 19 січня мирний протест переріс у протистояння навулачки...»

Президент утік, Євромайдан завершився наприкінці лютого 2014 р. Прикро, що все це омито кров'ю невинних громадян. Як пам'ять про загиблих невдовзі чимало площ, вулиць у Тернополі, Вінниці, Дніпропетровську, Луцьку та інших містах перейменували на честь Небесної сотні.

Уже минає другий рік, коли ми перегорнули трагічну сторінку історії України... На Сході держави досі триває АТО, вимоги Майдану так і залишилися ефемерними гаслами. Оновлено політичний конгломерат, але покращення рівня життя мало хто відчув. Українці втомилася надіятися й чекати. Із 22 до 27 липня 2015 р. Фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва та соціологічна служба Центру Разумкова провели дослідження (опитали 2011 респондентів віком від 18 років у всіх регіонах, за винятком АР Крим і окупованих територій Донецької та Луганської областей), поставивши таке запитання: «Здійснення реформ, цілком імовірно, може призвести до тимчасового зниження рівня життя людей. Чи згодні Ви терпіти певні матеріальні труднощі?» Майже 9 відсотків громадян відповіли: «Готовий терпіти скільки треба, якщо це справді призведе до успіху країни», близько 30 % — «готовий терпіти, але недовго (не більше року)», понад 30 відсотків — «не готовий, бо моє матеріальне становище вже зараз нестерпне», 25 % не вірять в успішність реформ...»

Донині не покарані винні в незаконному побитті мітингувальників, незважаючи на численні обіцянки політиків. Напевно, цю справу вирішуватимуть стільки часу, як і розшукували вбивцю журналіста Г.Гонгадзе... На сайті «Народний контроль» повідомляють: «Міністерство внутрішніх справ повністю провалило розслідування побиття студентів Євромайдану у Києві 30 листопада 2013 року. Представників «Беркуту», які розганяли студентів на Майдані Незалежності 30 лис-

зокрема за 1814, 1881 роки. В останньому, до слова, зображено Ужгородський кафедральний собор у першій половині XX століття.

Окрему площу займає ще один розділ — «Історичне Закарпаття» (виставку розгорнули на раритетному столику з минулого сторіччя). До уваги читачів — «Церковна газета» за 1886 р. з автографом О.Духновича, «Короткий нарис фундації Федора Коротковича» І.Базилевича латиницею (1799). А загалом тут представлено понад 100 книжок російською, українською, грецькою, латинською та угорською мовами. Завідувач відділу карпатики Марія Чорній зауважила: «Експозиція має значний попит, і оскільки вона ювілейна, триватиме до кінця року».

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

топада 2013 року у Києві, було настільки багато, що це не дало змоги встановити їхні імена. Окрім того, правоохоронці були вбрані в однакову форму і маски, що також ускладнює ідентифікацію. [...] За два роки нинішнє керівництво МВС так і не змогло організувати і провести ефективного результативне розслідування злочинів під час Революції Гідності. Таким чином знехтувало однією з головних вимог українського суспільства...» Однак за період розслідувань громадянам відкрили вагому «таємницю»: офіційно визнано, що представники «Беркуту» перевищили свої повноваження...

На щастя, не всі вимоги Майдану лягли мертвим саваном у домовину суспільної пам'яті. 16 вересня 2014 р. ратифіковано угоду про асоціацію з ЄС — наразі знову сумлінно чекаємо своєї черги, щоб узяти європейський курс руху вперед. Як-то кажуть, «куй залізо, поки гаряче». А ми вже один такий шанс утратили.

Найбільшою шкодою сьогодні завдає «найгеніальніший» архітектор — війна, яка руйнує все на своєму шляху, розбиває сім'ї, калічить долі, знищує духовність. А причина — банальна: незнання історії. Обізнаність із минулим — можливо, не основний інструмент у будівництві майбутнього, але це засіб, який дозволить уникнути помилок, бо перевірений досвідом предків. Відродження національного духу, справжнє об'єднання Заходу і Сходу, Півдня і Півночі, любов до рідної землі повинні стати кульмінацією патетичної симфонії духовного становлення українців.

Майдан значно сильніше кристалізував світогляд громадян. Для підтвердження наведу думку, яку висловив в одному з інтерв'ю соціальний психолог О.Покальчук: «...революції відбуваються не тоді, коли зовсім погано живуть, а коли їм стає жити краще і це не бунт голодних, а бунт таких, які вже чогось скуштували і вони тепер хочуть ще».

Ми оцінюємо ситуацію більше з погляду кордоцентризму, залишаємося заколисані мріями, що війна швидко завершиться, Україна ввійде до ЄС і буде могутньою державою. Безперечно, це мета, яку потрібно ставити. Але не сподіватися на її втілення в реальність, воднораз склавши руки. Кожен може допомогти країні, хоч би вивчивши її історію. Інакше бачитимемо розвиток України в спотвореному вигляді або не встигатимемо за швидкістю її негативних змін, що доводить, приміром, нинішня війна. Якщо така фата-моргана триватиме ще 730 днів, то, напевно, не залишиться жодних надій на український ренесанс... Де його початок? А згадаймо, як усі щиро співали Державний Гімн, разом подавали бруківку, склали мішки для барикад, були однією великою родиною...

О.Теліга писала, що держави стоять не на династії, а на внутрішній єдності й силі народу. Ці якості й стануть антидотом, засобом, що розвіє фату-моргану національних цінностей...
Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

ВІДВЕРТІ РОЗМОВИ

Керівництво УжНУ провело зустріч із мешканцями гуртожитку № 4. Говорили про те, що варто змінити, та звітували щодо вже зробленого за рік.

На зустрічі були ректор Володимир Смоланка, проректор із науково-педагогічної роботи Ігор Король, проректор з адміністративно-господарської роботи Дмитро Сойма, директор студмістечка Василь Кепич, голова профкому студентів та аспірантів

ІНФО-ТЕХНО

Факультет інформаційних технологій (ФІТ) створили недалеко 1996 року, коли виш був Ужгородським інститутом економіки, інформатики та права (пізніше — ЗакДУ). Тоді світовий ринок саме почав потребувати програмістів, тож нові спеціальності засновували по всій Україні. Не оминула така «реформа» й Ужгорода. Нині підрозділ ІТ в УжНУ хоч є і юним, але одним із найпопулярніших та найперспективніших. Про матеріальне забезпечення та олімпійські здобутки студентів нам розповів Олександр Міца — доцент, завідувач кафедри інформаційних управлюючих систем та технологій.

«ЧИМ ХАТА БАГАТА»

На факультеті ІТ є п'ять технічно обладнаних залів та комп'ютеризована аудиторія. Нещодавно одна з провідних ужгородських фірм подарувала підрозділу чотири ПК та скляну й коркову дошки. Тобто за рахунок спонсорів техніка тут завжди нова — студенти можуть опанувати свій фах на практиці без будь-яких незручностей.

НЮАНСИ НАВЧАННЯ

Факультет має дві спеціальності: «Комп'ютерні науки» та «Інформатика». На обох вивчають прикладне програмування та чимало практичних дисциплін, якось «Обробка відеозображень». «Першачки» отримують базові знання, на другому ж курсі ситуація дещо змінюється. Наприклад, цього року другокурсники вивчають «ІТ-менеджмент», для викладання якого запрошують кращих спеціалістів та проект-менеджерів провідних ужгородських фірм. Таким чином, юнаки й дівчата мають змогу з перших вуст почути про можливості й перспективи для молодих фахівців.

МІЖНАРОДНІ ПРОЕКТИ

На факультеті зароджується кілька цікавих проектів з обміну студентами. Поки що це не розголошують. Найлегше підтримувати зв'язок із Кошице: із західними колегами ФІТ давно листується та обговорює спільні проекти. Декілька разів навіть зустрічалися в Словаччині. «Був випадок, коли іноземні партнери організували нас, тобто дали можливість попрацювати з кращими учнями своєї країни, а також Чехії й Польщі. Усіх зібрали неподалік міста Спішська Нова Весь, у чарівному куточку під назвою Данішовце. Там ми проводили майстер-клас і, звісно, мали нагоду помандрувати. Наш факультет зарекомендував себе добре: усі були задоволені, бо показали, що можемо працювати на найвищому рівні. Сподіваюся, надалі підтримуватимемо контакти не лише зі словаками, а й із чехами та поляками, котрі також хочуть з нами спілкуватися».

Обговорили проблеми студмістечка

Ростислав Головчанський та інші. Приємною звісткою для студентів стало зниження оплати за користування Інтернетом. Якщо за вересень вона підвищилася й становила 150 гривень, то вже в жовтні мешканці студмістечка знову платили 100. Також найближчим часом у читальній залі бібліотеки гуртожитку будуть Wi-Fi і доступ до каталогів НБ УжНУ.

В.Смоланка розповів, що вже незабаром на кухні поставлять нові смітники та змішувачі. На 81,5 тис. грн закупили розеток, лампочок, світильників тощо. Для гуртожитку № 4 придбали й 180 матраців. Поки їх видаватимуть лише активістам студмістечка з метою заохочення.

Оскільки молодь нарікала, що багато чого доводиться купувати

самим, В.Кепич запропонував звертатися з такими проблемами безпосередньо до нього.

Говорили й про порушення правил внутрішнього розпорядку. І.Король наголосив: у вересні за систематичне недотримання норм проживання виселили п'ятьох студентів (протягом минулого року таких було четверо).

Присутні підтримали пропозицію бібліотекаря Елли Коцан поставити в читальній залі три ПК (це важливо для тих юнаків і дівчат, котрі не мають можливості працювати за власними комп'ютерами), а керівництво пообіцяло підтримати ініціативу.

На 2016 рік запланували ремонт водостоків та повну заміну старих вікон на пластиківі.

Першокурсники також пору-

шили питання видачі студентських квитків. Володимир Іванович зазначив, що їх молодь отримає найближчим часом. На відміну від попередніх років, тепер такі документи видадуть безкоштовно, оскільки банк оплатив необхідний внесок.

Також керівництво підтвердило: скороченого семестру не буде. Університет готовий до повноцінної роботи в холодну пору, оскільки для цього є вся необхідна навчальна та матеріальна база.

На завершення студентам розповіли про заходи щодо відзначення сімдесятої річниці УжНУ та запросили активно долучатися до святкування.

Марія ТУРЯНИЦЯ,

студентка відділення журналістики.

Не розгубіться на «факультеті олімпійських чемпіонів»!

ВИПУСКНИКИ: РЕПУТАЦІЯ І ПРИБУТОК

Фірма, яка подарувала факультету чимало техніки, одразу взяла п'ятьох студентів на досить перспективні посади. Зазвичай подібні компанії фінансують ФІТ саме з тією умовою, що в майбутньому приймуть його вихованців до себе. Тому можемо лише уявити, як добре випускники показують себе під час роботи, якщо вже підприємці вирішують укладати кошти в навчання прийдешніх поколінь.

Багато студентів навіть не чекають на отримання диплома. На четвертому курсі практично всі працюють. А хто настирливіший — стає самостійним уже з третього.

Ринок робочих місць у програмістів дійсно великий. Річ у тім, що ця професія ніяк не залежить від економіки України: усі кошти надходять із Заходу. Значна частина наших компаній створено на базі заможної Кремнієвої долини, а отже, кількість робочих місць можна вважати довільною. Для нових проектів у фірму набирають по п'ять, десять, а то й більше людей. Головне, щоб вони були перевіреними фахівцями, із котрими потім не виникатиме проблем. Оскільки з факультету ІТ випускають саме таких спеціалістів, є можливість брати собі проекти, які за інших умов довірили б лише іноземним колегам.

Усе дуже зручно: відповідні працівники не залежать від економіки країни, відповідно їхня зарплата не змінюється через інфляцію.

ПРИСТРАСТЬ ДО ОЛІМПІАД

Викладачі факультету були авторами задач для «Крі-Ореп» — міжнародної відкритої студентської олімпіади з програмування.

Олександр Володимирович зазначає, що змагання організували на високому рівні, кращі українські фірми виступили спонсорами. У змагання брали участь не лише вітчизняні команди, а й російські (цього року своїх студентів представив Московський авіаційний інститут). Ніякої етнічної ворожнечі учасники не відчували; навпаки, їм було цікаво поспілкуватися. «Росіяни зрозуміли, що атмосфера олімпіади залишилася незмінною, хоч в одному місці зібралось п'ять націй. Усе-таки «зомбо-ящик» північних сусідів трішки змінив... Але це нас не стосується, ми від політики далекі, стараємося ніяких точок дотику з нею взагалі не мати. Живемо своїм життям».

До речі, нині студенти факультету пишуть тренувальні тури з Петрозаводська. Тобто співпраця з росіянами продовжується: вони подають свої задачі, а ми їх розв'язуємо, потім отримуємо розбір. Отже, програмування поза політикою.

...На факультеті ІТ навчаються хлопці, які ще за шкільних років мали вагомі здобутки. До прикладу, Роман Рубаненко був дворазовим призером міжнародної олімпіади, узяв «бронзу» в Австралії та Італії. Ще дев'ять студентів є триумфаторами загальноукраїнської олімпіади, чимало з них — неодноразові. Призерів обласних змагань іще більше.

Трохи про специфіку олімпіад із програмування: «Такі заходи тільки командні. Тобто три особи розв'язують від 10 до 15 задач за одним комп'ютером. Ці «трійки» формуються в процесі навчання.

Оскільки вони мають «стояти за одним штурвалом», повинні вміти працювати в команді: не витягувати клавіатури з-під рук один одного, уміти й підказати щось, разом подумати, поділитися ідеєю, спільними зусиллями розв'язати тести. Загалом обсяг роботи чималий. У нас усі команди доволі гармонійні, жодних проблем не виникає. Адже на олімпіадах часто трапляється, що напарники починають сваритися. Усяке буває».

Тим часом інформатики УжНУ взяли участь у півфіналі міжнародної студентської олімпіади з програмування. Змагалися понад 80 команд із 9 країн Південно-Східної Європи. Три наші команди — UzhNU_Brainiacs, UzhNU_Beavers, UzhNU_Eagles — посіли відповідно 11, 27 та 34 місця. Ще б одна розв'язана задача, і наші представники стали призерами!

ФІЛФАК — ФАКУЛЬТЕТ НАРЕЧЕНИХ, ІТ — ФАКУЛЬТЕТ ЖЕНИХІВ

На ФІТ навчаються переважно хлопці. Відвідуючи школи, викладачі кожного разу старанно агітують прекрасну статтю до вступу. Розповідають, що на ІТ біля однієї дівчини п'ятеро хлопців в'ються. Тому вдумайтеся, дівчата!

ЯК ІЗ ЦЬОГОРІЧНИМ КОНКУРСОМ?

Факультет набрав 62 студентів. Олександр Володимирович вважає кількість абітурієнтів цілком прийнятною та навіть прогнозує: наступного року вона зросте. У будь-якому разі більшість призерів обласної олімпіади з інформатики вступили саме сюди, що не може не радувати.

НАЙКРАЩЕ — НА ФАКУЛЬТЕТІ ІТ

Насамперед сформувався

УЖНУ У ФАКТАХ

Зоологічний музей став науковим центром обласної, який налічує понад 5 тис. експонатів. А ще в наукових фондових приміщеннях зберігаються колекції понад 150 тис. комах, риб, земноводних, плазунів, птахів та ссавців, представники фауни всіх континентів та океанів світу, а також є найкраща в Центральній Європі колекція хижих птахів і сов, зібрана в Східній Словаччині та на Закарпатті (понад 215 екземплярів).

В УжНУ діє археологічний музей, у якому є історико-культурні пам'ятки з часів палеоліту до пізнього середньовіччя. Цікаво, що колекції зібрані власне члени археологічної експедиції нашого ВНЗ.

Завідувач кафедри інформаційних управлюючих систем та технологій, доцент Олександр Міца: «Із програмуванням у нас усе гаразд»

хороший колектив. Нещодавно з Харкова приїхав професор зі світовим ім'ям — Вадим Саваневич. Зароджується чимало перспективних проектів. Факультетом цікавляться різні організації та фірми. З ними ведуть листування.

Найголовніше, вважає Олександр Міца, що Закарпаття з'явилося не лише на карті України, а й на світовій. Наша область — досить інтелектуальний край. Нещодавно зі Львова сюди приїздили двоє закарпатців, котрі в 2008 році вибороли «золото» у фіналі міжнародної олімпіади, яка відбулася в Канаді. Це перша така медаль, яку здобули українці, більше того, наші земляки. Факультет цим дуже пишається й прагне повторити успіх.

«Вірадно, що призери загальноукраїнських олімпіад приїздять з інших міст та вступають до нас. Тут їм комфортно. Відповідно нові студенти підсилюють наші команди, і тому щоразу отримуємо високі результати».

Отже, факультет інформаційних технологій без докорів сумління можна назвати оазисом відважних олімпіадників-інтелектуалів. Цим хлопцям під силу будь-яка задача.

Елізавета ЗЕЛЕНЮК,

студентка відділення журналістики.

Колектив факультету ІТ

220 ВОЛЬТ

Проблема вимкнення світла досить гостро поставала в УжНУ останнім часом. Значна частина занять, які передбачають роботу за комп'ютерами (особливо практичні й лабораторні), утратила свою актуальність. Неможливо використовувати технічне обладнання, що стало ефективним засобом упровадження навчального процесу.

До «світла» знань без... світла

Одна з поширених версій серед викладачів і студентів стосовно причини відсутності світла — одночасне ввімкнення багатьох електроприладів. Воднораз Анатолій Гичка, головний електрик вишу, на сайті Медіацентру УжНУ стверджує, що відповідна система університету справна. А ось питання, швидше, до ПАТ «Закарпаттяобленерго», де нещодавно трапився аварія, тому напруга не надходить. На офіційному веб-ресурсі вищезгаданого установи зазначено: «Повідомляємо, що найближчим часом будуть

виконуватися роботи з обслуговування електричних мереж, спрямовані на підвищення надійності електропостачання та покращення якості обслуговування споживачів. Місця та орієнтовна дата виконання робіт знаходяться в прикладеному файлі: «Планові відключення на період з 26.10 по 30.10 2015 р.». Однак, завантаживши відповідний документ, у переліку вулиць, на яких вимикатимуть світло, Університетської не вказано...

Один із третьокурсників географічного факультету, який по-

бажав не називатися, зауважив: «В університеті останнім часом нерідко відсутня електроенергія. Це викликає значний дискомфорт під час навчання: темно в аудиторіях, псується зір, коли щось конспектуємо, читаємо, не вдається, як зазвичай, пообідати й випити гарячого чаю! Крім того, холодно... Оскільки немає світла, не можна ввімкнути обігрівачі. Траплялися й випадки, коли застрявали в ліфті на тривалій час». До сказаного слід додати: окремі з працівників кафедр прихворіли через холод у виші, що ставило під загрозу забезпечення звичного ритму навчального процесу.

Проблема стосується не лише

викладачів та студентів, а й продавців фаст-фуду, канцтоварів тощо. Кавові апарати, мікрохвильові печі, принтери, ксерокси, комп'ютери та інше устаткування може просто згоріти.

Енергетична проблема — не нова ні для України загалом, ні для регіонів зокрема. Головне — не втрачати ентузіазму, прямувати «тунелем» навчання, а в кінці пільми обов'язково засяє світло знань.

Р. С. Коли матеріал готувався до друку, у корпуси подали тепло, але електроенергію продовжували вимикати...

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

КНИЖКОВЕ

Як відомо, за сучасних умов глобалізації книгозбірні активно долучаються до формування інформаційного суспільства. Наукова бібліотека Ужгородського національного університету активно входить у цей процес, узявши за основу перехід від традиційних парадигм обслуговування до ролі посередника поширення інформації з-поміж користувачів.

Відкриття електронного доступу власної інформаційної продукції, основою яких є аналогі паперових одиниць фонду, практично підтверджує вектор розвитку інформаційно-аналітичної діяльності університетської книгозбірні, що базується на запитах сучасних користувачів. Пріоритет отримує ефективне використання наукових напрацювань викладачів. Одним із головних завдань найбільшої бібліотеки краю став прискорений механізм пошуку, відбору потрібної інформації.

Інноваційні перетворення НБ УжНУ торкаються всіх напрямів її роботи, а гарантом успіху є використання новітніх інформаційних технологій. Створення власних електронних ресурсів визначено за такими критеріями:

- власними базами даних;
- створенням цифрових аналогів друківаних видань;
- наповненням репозитарію УжНУ;
- електронними образами друківаних видань.

До категорій формування власних баз даних університетської книгозбірні насамперед можна віднести створення електронної бібліотеки, інтенсивне наповнення якої розпочалося 2013 року. Функції — формування, зберігання та ефективне використання різноманітних колекцій цифрових ресурсів. Мета — вільний доступ у бібліотечній мережі з подальшим відкриттям доступу в мережі вишу.

Крім електронних повнотекстових документів, до електронної книгозбірні також увійшли мультимедійні документи. Нагородження матеріалів здійснюється за певної предметної галузі, основу яких чітко визначено: наукові, навчальні та методичні групування. Поділ здійснено на власне університетські (напрацювання викладачів) та придбані електронні ресурси.

Наукова бібліотека УжНУ є вагомим структурним підрозділом вишу. Крім основного свого завдання — сприяти навчальному процесу та підготовці майбутніх спеціалістів загалом — книгозбірня займається власними науковими дослідженнями, основу яких становлять бібліографічні показники. До шести з них, що вийшли у світ за останні роки, у 2014-му книгозбірня відкрила вільний інтернет-доступ.

На сайті бібліотеки розміщено електронний архів наукових вісників Ужгородського університету. Упорядковано всі серії, видані з періоду заснування ВНЗ. Особливу зацікавленість у відвідувачів сайту викликає окремо архівована електронна колекція «Наукові записки Ужгородського державного уні-

верситету», які вийшли у світ із 1947 до 1963 рр. Вона розпочинається з повнотекстового, ідентичного паперовому, першого випуску наукового збірника 1947 р. Нараховується 50 таких випусків (станом на вересень 2015 року відкрито вільний доступ до 26 випусків).

Цьогоріч наша книгозбірня для студентів і викладачів запропонувала нову інтернет-послугу на сайті www.culonline.com.ua. Ідеться про електронний доступ до online-бібліотеки, якою цілком легітимно може користуватися кожен студент чи викладач альма-матер. Це понад 800 найпопулярніших видань за різноманітною тематикою: аудит, бухгалтерський, кадровий облік, фінанси, економіка, менеджмент, маркетинг, правова література, гуманітарні науки, природничі й технічні науки тощо. Протягом передплаченого періоду користувач безкоштовно отримує доступ (його надає бібліотека університету) до електронних книжок, які вже вийшли чи продовжують виходити у видавництві «Центр навчальної літератури». У середньому воно поповнює online-бібліотеку 10 назвами видань на місяць, тобто доступ до текстів надається з їх друком. Започаткована цьогоріч передплата online-книгозбірні має значні переваги: від 40 відсотків меншої вартості порівняно з паперовими варіантами — до чудової можливості поповнення електронної бібліотеки та швидкого доступу до книжок.

Останнім часом на сайті бібліотеки (libuzhnu.brinkster.net) відкрито доступ до віртуальних виставок. Скажімо, «Шевченкіана на сторінках періодичних видань Підкарпатської Русі: із фондів Наукової бібліотеки УжНУ». Особливу увагу інтернет-користувача звернуто на один із часописів «Пчблка» (виходив із 1923 до 1932 років), головним редактором якого був Августин Волошин. Часопис в Ужгороді видавало товариство «Просвіта», матеріали писали народною мовою.

Цього року бібліотека долучилася до наповнення електронного репозитарію ДВНЗ «УжНУ» (dSPACE.uzhnu.edu.ua). Він — єдиний електронний архів результатів науково-дослідної роботи, статей, методичних розробок викладачів та науковців університету, навчальних кваліфікаційних робіт студентів для централізованого зберігання й надання відкритого доступу світовій академічній спільноті. Наявність такого репозитарію суттєво впливає на світовий рейтинг інтернет-присутності вишу (Webometrics, фактор OPENNESS). Наукові статті, які автори розміщують у відкритому доступі, цитують набагато

частіше ніж статті з традиційних друківаних журналів і періодичних видань. Завдяки самоархівуванню рейтинг цитування робіт дослідників у більшості галузей науки зростає щонайменше вдвічі.

Значний відсоток наповнення електронного Депозитарію здійснює бібліотека. Станом на вересень 2015 року працівники книгозбірні завантажили понад 2600 статей із вісників, науково-технічних збірників, журналів, матеріали конференцій ДВНЗ «УжНУ» тощо. Це близько 70 відсотків від загалу наповнення репозитарію.

Загальновідомо, що ефективність наукових досліджень залежить і від ступеня розвитку системи наукової комунікації. Важливим джерелом у системі наукової комунікації, її найбільш успішним та вдалим засобом є науковий журнал.

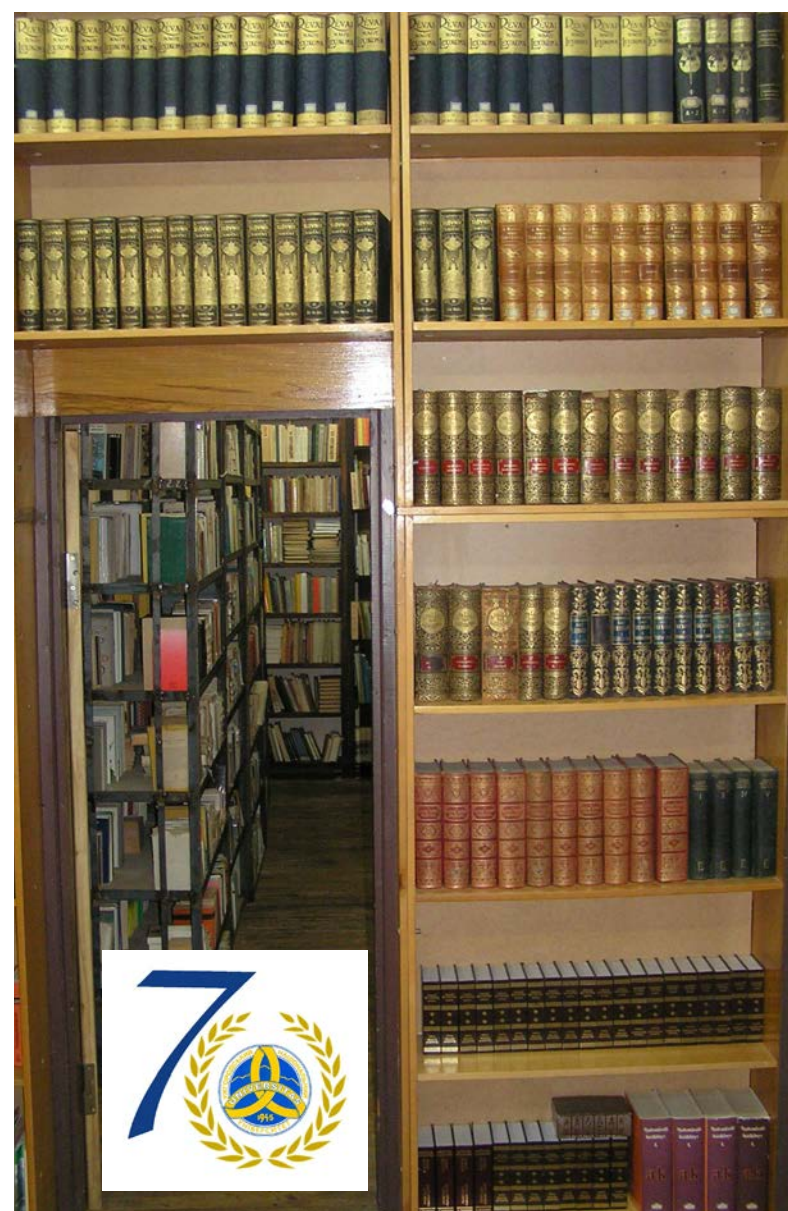
Бібліотека Ужгородського університету серед пріоритетів інноваційної діяльності активно пропонує користувачам мережі Інтернет новинку комунікації — доступ до повнотекстової бази «Наукова періодика УжНУ». Відкриття вищезгаданого ресурсу для читачького загалу викликане підвищенням інтересом користувачів до достовірних і якісних публікацій. Представлено й журнали «Сучасні проблеми мовознавства та літературознавства», «Карпатика» (реферативне фахове видання в галузі історичних наук), «Сучасні дослідження з англійської філології» та інші.

Важливим внеском у розвиток інформатизації книгозбірні стало створення електронного каталогу бібліотечного фонду НБ. Сьогодні це близько 200 тисяч назв із півтора мільйонного набутку.

Електронний каталог є об'єднаною за тематичними характеристиками базою, що виконує фондівідображальну, інформаційно-пошукову, довідкову та ряд інших функцій.

У 2015 році електронний каталог поповнила бібліографічна база дисертаційних робіт, які захистили науковці в спеціалізованих радах університету протягом 70 років його існування. Незабаром її відкриють для віртуальних користувачів, і це стане основою в пошуку відомостей про дослідження та спрямує користувача саме до Наукової бібліотеки УжНУ, визначаючи попередні умови доступу до паперових варіантів досліджень.

Віднесений до категорії класичних вишів України, Ужгородський національний університет є в переліку освітніх установ на отримання обов'язкового примірника авторефератів дисертацій на здобуття наукових ступенів. Саме тому електронний каталог авторефератів поповнюється регулярно й сьогодні містить понад

50 тисяч назв.

Електронний каталог бібліотеки налічує 187 487 записів. Із них описи:

- книжок — 112 230,
- статей — 16 750,
- періодичних видань — 3 919,
- електронних документів — 165,
- дисертаційних досліджень — 752,
- авторефератів — 50 363.

Поряд із упровадженням інноваційних технологій у роботу Наукової бібліотеки УжНУ особливу увагу працівники бібліотеки приділяють питанням збереження фондів. Один із них — відділ стародруків та рідкісних видань — унікальне зібрання рукописних та друківаних пам'яток XV — XIX ст.

Загальний фонд відділу становить 20 576 одиниць зберігання. Колекція рукописних книжок — 559 примірників. Ураховуючи культурно-історичну вагомість значної частини своїх фондів, керівництво бібліотеки винесло на розгляд ученої ради універ-

ситету пропозицію клопотати перед Міністерством освіти і науки України щодо внесення колекції інкунабул та рукописних книг до Державного реєстру наукових об'єктів, що становлять національне надбання. Позитивний відгук щодо доцільності такої процедури підтвердила Національна академія наук України, Національна бібліотека України імені В.І.Вернадського. Саме це стане подальшим поштовхом до реставраційних робіт унікальних пам'яток культури та збереження фондів цифрових страхових копій цінних книжок, рукописів.

Для Наукової бібліотеки Ужгородського національного університету розпочався новий етап розвитку, який збігся з реалізацією концепції інформатизації книгозбірні України та створенням інтегрованих науково-інформаційних ресурсів.

Марія МЕДВЕДЬ,

директор Наукової бібліотеки Ужгородського національного університету, кандидат філологічних наук.

ВИСТАВКИ

Із турботою про інших

Микола ПАЛІНЧАК, Пітер БОБЕР, Ірина РОШКОВИЧ на виставці

На факультеті міжнародних відносин відкрили виставку фотографій людей з обмеженими можливостями.

Декан, професор Микола Палінчак надав слово Ірині Рошквич — заступнику директора Медико-соціального реабілітаційного центру «Дорога життя». Вона, зокрема, зазначила, що на ФМВ

це вже четверта локація: «Сподіваюся, вас, шановні студенти, ми будемо бачити серед волонтерів центру, тому що наші діти потребують друзів, як і всі».

На виставку завітали президент Асоціації міст-побратимів «Ужгород-Корваліс» Пітер Бобер (штат Орегон, США) та президент Асоціації в Ужгороді Павло Бланар.

Основною ж думкою, яку доносять світлинами, є те, що незважаючи на певні обмеження в здоров'ї, люди

заслужують на достойне життя. Присутні могли ознайомитися зі знімками, зробленими на робочих місцях, у сім'ях, під час занять спортом. П.Бобер розповів: на одній із фотографій навіть була його тітка. Він додав: «Я думаю, що ви отримуватимете подяку від цих людей, коли поспілкуєтеся з ними. Такі особи мають певні обмеження, які, можливо, є в кожного. Просто іноді більш помітні».

П.Бланар висловив свою думку: «Ви також маєте змогу покращити життя співгромадян, долучаючись до різних проектів. Раз на місяць у нас відбуваються засідання, де може будь-хто з великим серцем і доброю душею працювати й стати більш корисним для міста». За інформацією гостя, на ФМВ діятиме кабінет українсько-американської дружби.

Надзвичайно багато допомагає центру М.Палінчак, який є активним учасником багатьох проектів. Після завершення заходу він вручив грамоту за підготовку фахівців-міжнародників президенту Асоціації міст-побратимів «Ужгород — Корваліс» П.Боберу. «Ми часто не цінуємо те, що в нас є. У складний час мусимо розуміти: є категорія людей, яким ще важче. Тому маємо вчитися й думати про допомогу іншим», — зазначив декан.

Олеся МЕЗЕЙ,
студентка відділення журналістики.

МИСТЕЦЬКЕ

Вікна у світ

Погідним, по-літньому ясным і сонячним видався осінній полудень, коли студенти словацького та чеського відділень зі своїми академнаставниками — доцентами Ольгою Мадяр, Тетяною Ліхтей та Мартіном Беніковським — відвідали Закарпатський художній музей імені Йосипа Бокшая.

Багато з присутніх, передусім «першачків», побували тут уперше. Тож організатори щиро сподівалися на незабутні враження та яскраві емоції. Бо ж не секрет, що закарпатська школа живопису є феноменом у контексті європейського малярства. Це потрібно знати. Цим варто пишатися.

Очікування справдилися. Молодь захоплювало споглядала як постійну експозицію (особливо вразили сакральні полотна Йосипа Бокшая), так і свіжий доробок сучасника, відомого закарпатського художника Ласла Мадяра,

презентований у щойно відкритих виставкових залах.

Затамовуємо подих, опиняючись біля робіт із мистецького циклу «Вікна»... Вікон чимало. Вони різні. Кожне приховує таємницю. Тож мимоволі хочеться відхилити білосніжну мереживну фіранку, зазирнути всередину, відчутти подих дитинства. «Така герань завжди квітла на вікнах бабусиної хати, — із сумом констатує урбанізована першокурсниця. — Бабусі вже немає, то й герань виставляти на підвіконня

нікому... Ось не думала, що тут, у серці Ужгорода, переживу щось подібне... Щем!»

Вікна-душі. Вікна-очі. Вікна-дзеркала. Портал у минуле й прийдешнє. Одні — доглянуті, затишні, охайні; видно, що там живе щастя. Інші — пощерблені, потрошені, покинуті, забиті трухлявими дошками, які хочеться зірвати, аби сонячні промені бодай зрідка освітлювали заплінені часом скельця... Вікна — як люди. У кожного свій Хрест.

В іншій залі студенти зібралися біля картини «Дощ у Пряшеві». Когось полонили теплі спогади про включене навчання в Пряшівському університеті (з ним кафедра співпрацює не одне десятиліття), комусь, очевидно, забаглося стрибнути під яскраву парасольку до незнайомців, показувати про те про се...

Проводжав усіх із музею одинокий філософ-скрипаль у вечірньому місті під прадавньою аркою — прощальна мистецька візія від Ласла Мадяра.

На пам'ять — сонячне фото. Як магніт: аби повернутися знову.
Тетяна ЛІХТЕЙ,
доцент кафедри словацької філології.

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

«Епічний профіль Івана Яцканина» від словацьких філологів

На словацькому відділенні презентували монографію доцента, літературознавця Ярослава Джоґаника «Епічний профіль Івана Яцканина».

На заході були генеральний консул Словацької Республіки Янка Бур'янова, завідувач кафедри словацької філології, професор Світлана Пахомова, голова Закарпатської організації Національної спілки письменників України Василь Густі, Ярослав Джоґаник, Іван Яцканин, Оксана Талабірчук та викладачі з філологічного факультету.

Урочисто привітала всіх Я.Бур'янова (див. фото). Вона поділилася враженнями від книжки та презентації загалом. І.Яцканин, своєю чергою, розповів про створення словацької кафедри, яка цього року святкує 20-річчя.

Я.Джоґаник розкрив присутнім задум та говорив про історію написання монографії. Вона присвячена творчості українського письменника Словаччини. У науковому дослідженні

розглянуто прозу автора, його погляди на літературний світ, ставлення до національної й загалом суспільної дійсності. Критично проаналізовано поетику художнього тексту, мову, стиль, композицію, типологію та індивідуальність персонажів. Видання призначено для науковців-словакістів, літературознавців, перекладачів, викладачів, аспірантів, студентів і всіх, хто цікавиться українською літературою Словаччини.

Враження від незаангажованого дослідження висловила й викладач словацької філології, письменниця Тетяна Ліхтей. Вона зауважила: на жаль, системних праць про українську прозу Словаччини немає. Отож особливо тішить, що популяризувати таку літературу взявся Я.Джоґаник.

Однею з окрас зустрічі стала книжково-журнальна експозиція, яка презентувала доробок автора монографії та І.Яцканина і яку підготували працівники Наукової бібліотеки УжНУ.

Людімила БЕСКИД,
студентка відділення журналістики.

В УжНУ відкрили музей-колекцію Олени Рудловчак

Марія МЕДВЕДЬ, Марія ДУФКОВА-РУДЛОВЧАК та Микола МУШИНКА

У читальній залі наукової бібліотеки нашого вишу відбулися святкування Всеукраїнського дня бібліотек та презентація музею-колекції видатної україністки Словаччини, почесного доктора Ужгородського університету Олени Рудловчак.

Гостями заходу стали ректор Володимир Смоланка, проєктор із науково-педагогічної роботи Мирослава Лендєл, декан філологічного факультету Галина Шумицька, генеральний консул Словаччини в Ужгороді Янка Бур'янова, академік Микола Мушинка, донька Олени Рудловчак Марія Дуфкова, доктор філософських наук Федір Шандор та інші.

Директор НБ УжНУ Марія Медведь привітала колег усіх підрозділів книгозбірні зі святом, а ректор вручив працівникам установи подяки за сумлінну роботу. Також Володимир Іванович акцентував увагу на цінності бібліотечного

фонду, який збирала О.Рудловчак. Приватну бібліотеку з кількох тисяч примірників видань, архів та особисті речі Олени Михайлівни Ужгородському національному університетові передала її донька. У своєму виступі пані Марія зазначила: прийнявши дар, керівництво вишу зробило добру справу для її сім'ї. Чимало зусиль до того, щоб архів потрапив на Закарпаття й широкі коло охочих мало вільний доступ до цих матеріалів, доклав і професор М.Мушинка.

Декан філологічного факультету Галина Шумицька висловила щиро подяку всім, хто долучився до реалізації важливої справи.

На завершення присутніх запросили на філологічний факультет, щоб стати свідками урочистого відкриття кімнати-музею О.Рудловчак. Тут можна ознайомитися з найрізноманітнішою літературою: від наукової — до художньої. Найцінніші речі дослідниці представлені в експозиції.

Марія ТУРЯНИЦЯ,
студентка відділення журналістики.

МАЙСТЕР-КЛАСИ

На базі факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу УЖНУ відбувся майстер-клас із відеоанімації.

Захід організували гості з Києва у зв'язку з офіційним відкриттям у виші 22-го Інформаційного центру ЄС та з нагоди Міжнародного дня анімації. Завітали посол Польщі Ян Томбінський — голова представництва ЄС в Україні та Вікторія Давидова — радник із питань преси та інформації представництва Євросоюзу. Гостя зазначила, що тренінг належить до серії інформаційно-просвітницьких заходів, які проводяться у різних містах нашої держави. Це сприяє поширенню цінностей Старого континенту та підвищенню обізнаності українців у питаннях відносин України та ЄС. Організатори майстер-класу

попередньо підготували 5 імпровізованих знімальних майданчиків для створення соціальних відеороликів за допомогою анімації, запропонували молоді перелік тем, що стосуються євростандартів. Відповідно до цього студенти поділилися на 5 груп і працювали над утіленням тієї чи іншої ідеї, а допомагали їм запрошені аніматор та художник.

Основною складовою відео мала бути фраза, що починається займенником «я» та уособлює прагнення, пов'язані з якісним європейським життям. Наприклад, «я поважаю право іншого на власну ідентичність», «я — відповідальний господар свого собаки», «я чесно сплачую податки», «я — проти хабарів», «я дбаю про екологію» тощо.

Перед створенням роликів присутні послушали лекцію про принципи анімації та її види. Учасники тренінгу могли познайомити-

ся власне з технікою покадрової мультиплікації Stop Motion. Відзняті матеріали гості об'єднують у спільний ролик.

Студенти отримали чимало позитивних вражень. Антоніна Корнута, трьохкурсниця відділення журналістики, зазначила: «Можливість побувати на такому тренінгу мала вперше й радію, що скористалася нею. Такі заходи дозволяють відкрити в собі нові творчі здібності, виявити фантазію та креатив. Цікаво було дізнатися: для створення анімації достатньо 12 кадрів, тоді як для зйомки кіно зазвичай використовують 24. «Я подорожую без кордонів», — таку назву має наш семисекундний мультиплікаційний продукт, на створення якого пішла година. Зате скільки щастя отримали!» До сказаного Андрій Чижевський, студент 1 курсу, додав: «Я багато дізнався про цей вид творчості. Не

знав, що складання анімації настільки захопливе та цікаве. Моя група готувала ролик про жіночу солідарність. В анімації стоїть у черзі позаду двох людей. Коли ті помічають, то люб'язно пропускають її вперед. Ми намагалися це відтворити за допомогою паперових фігурок, камери та спеціальної програми на планшеті.

Словом, я набув нових знань і чудово провів час».

Олеся МАТІЙ,
«Погляд».

ЦІЛКОМ ВІДВЕРТО

Про таких кажуть: і швець і жнець і на дуду грець. Це — завідувач кафедри журналістики, професор Юрій Бідзіля. Він ентузіаст по життю. Вірний друг наполегливості, проте запеклий ворог усіх виявів лінощів. Чоловік, якому личить бути викладачем. Щира та екстрапозитивна людина, бо її енергія, мов «Дюрасел», заряджає надовго.

Три з гаком роки тому я вступила на відділення, де вчать бути Вінфрі та Кінгами, щоправда українськими. Молоді викладачі із суперсучасними поглядами на життя та цікаві дисципліни вабили мене в океан, де стають акулами. Акулами пера чи простої кулькової ручки. Я знаходила місце для творчості у всіх щілинах моєї «зеленої» журналістики, хоч нерідко діставала за це на горіхи. Певно, ніколи не забуду коментар Юрія Михайловича «не треба лірики» у своїй модульній роботі на першому курсі. Тоді ми з одноклассниками потайки закохалися в нього.

— **Студенти звикли бачити Вас стриманим та серйозним. А яким Ви були за шкільних років?**
— Цей період згадую з особливою приємністю. Я був звичайним учнем, гадаю, достатньо стараним, відповідальним, хоч і забіякою (сміється — авт.). Улюбленими предметами стали література та історія, але фізика та хімія цікавили не менше. Упевнений, що досі пам'ятаю, як розв'язати рівняння реакції.

— **Закохувалися у своїх учительок?**
— Еге ж! Моїм першим захопленням стала Марія Василівна. І це було... в другому класі.

— **Чим Ви займалися після уроків?**
— Поезією! Свого першого вірша написав у четвертому класі. Загалом це були паростки пейзажної лірики, яка лягала на папір легко й була мені близькою. Тоді при місцевій районній газеті існувала молодіжна школа юнкорів, і я відвідував літературний гурток «Пролісок». Саме там проінтегрувався духом поезії й черпав усю те, що давало поштовх майбутній творчості. Мій дебютний матеріал про першу вчительку опублікували в колісць досить відомому дитячому часописі «Зірка»; крім того, дописував у

районну та обласну газети.

— **А потім Ви потрапили до Ужгорода...**

— Мене вабила журналістика ще тоді. Щоб здобути фах, хотів їхати до Москви чи Петербурга. Та доля розпорядилася інакше: мама не бажала, аби я навчався в Росії. Зрештою, опинився в місті над Ужем, на філологічному. Моє активне студентське життя було ключем. Цікавило все й навіть більше: КВН, факультетські свята, різні заходи та конкурси... А після першого року навчання пішов до армії, служив під Ленінградом. Цей період життя пам'ятаю особливому. Познайомився з багатьма хлопцями, із якими намагаюся підтримувати зв'язок і тепер. Ось Василь, товариш із Рівного, навіть став свідком на моєму весіллі. Через 2 роки я повернувся й продовжив навчання. Тоді познайомився з майбутньою дружиною; із нею ми були однокурсниками. Уже після 3-го курсу на російському відділенні проходив практику в таборі. Мені дісталися дітлахи від «нульового» до другого класів. Їх було небагато-немало — аж 60! У таких випадках відчуваєш велику відповідальність за кожного й намагаєшся знайти спільну точку дотику без винятку з усіма. Мені подобалося працювати в школі, проте викладацька справа у виші спочатку давалася складно. На різних етапах життя так буває, особливо на старті. Згодом ти звикаєш і починаєш отримувати задоволення, а це — найголовніше.

— **Якби Вам трапилася можливість знятися у стрічку «Назад у минуле» й знову відчувти себе безтурботним студентом, що б зробили найперше?**

— Напевно, більше б комунікував і знайомився з новими людьми. На жаль, чимало моїх однокурсників нині за кордоном, і ми не маємо можливості побачитися та поспілкуватися. Важко сказати, чи шкоду я про щось, адже намагався все встигати й брати від життя максимум. Дивуюся, коли студенти скаржаться на постійний цейтнот і при тому нічим не цікавляться. Адже є безліч способів активно проводити час, наприклад, займатися спортом та вивчати іноземні мови. Якби в

ЮРІЙ БІДЗІЛЯ: «Завжди потрібно бути голодним до життя й пізнавати його!»

мене трапилася така можливість, мабуть, більше б подорожував і відкривав для себе щось нове. Вважаю: завжди потрібно бути голодним до життя й пізнавати його.

— **Упродовж роботи на кафедрі Ви вдосконалювали професійні навички на факультетах Київського національного університету, на «Бі-Бі-Сі» у Великобританії, у вищій школі журналістики в Кальмарі (Швеція), французькій школі медіа в Ліллі, Іллінойському університеті (Урбана-Шампейн). Що ж для Вас є джерелом енергії для самопокрощення?**

— Звісно, це моя сім'я. Дружина і син, які в усьому мене підтримують та надихають. Я належу до категорії тих людей, які намагаються більше віддавати, аніж отримувати. Тобто в кожній справі хочу принести користь іншим. Навіть готуючись до пари, мені важливіше, аби саме студенти отримали задоволення від неї і їм було цікаво. Радію, коли є зворотний зв'язок, позитивна реакція на те, чим займаюся. Тоді розумієш, що все зроблено не дарма, і це породжує впевненість у наступних починаннях. Звісно, коли в родині все добре, близькі здорові, то й відчуваєш себе щасливим і сповненим енергії.

— **Розкажіть про грант для університету, який став фундаментом створення телерадіостудії на відділенні журналістики.**

— Мені завжди щастило на людей. Людей ширших, амбіційних і відданих своїй роботі. Відділення журналістики не є моїм власним досягненням; це спільна праця колег, які альтруїстично допомагали, радили й працювали на шаленому ентузіазмі. Хотів би відзначити здатки менеджера у Валентини Барчан, першого завідувача кафедри журналістики, а нині завідувача кафедри української літератури. Цей керівник завжди відчувала раціональне зерно в журналістиці, підтримувала наші

думки та ініціативи. Спеціальність допомагав відкривати й Віталій Жугай, котрий тепер живе в Києві, та інші колеги. Щодо гранту, то спочатку ми отримали обладнання зі Сполучених Штатів Америки. Потім спільними зусиллями нам удалося написати власний проект та створити громадську організацію «Медіаперспективи». Після представлення й виграли устаткування від «Бі-Бі-Сі» для майбутньої студії. Це був шалений досвід і так звана спрага до знань. Я намагався відвідувати всі можливі тренінги з журналістики, не соромився слухати лекції разом зі студентами, удосконалюватися та розвиватись у напрямку медіа. Отож моя роль була скеровувати, запалювати й давати поштовх. Решту зробили командно!

— **Чи є у Вас людина, яку можна вважати взірцем у житті чи на професійній ниві?**

— Я не можу бути кимось, окрім себе. Тобто ідеалу як такого нема; є риси, які б хотілося перейняти. Мені імпонують вираженість і поміркованість Андрія Куликова; ми завжди знаходимо час, аби обговорити ефір після «Свободи слова» та обмінятися думками. Пригадую, на одному з тренінгів з Андрієм ходили Києвом із мікрофонами, як два школярі. Дійсно, є що запозичити, що перейняти й чому навчитися. Імпонують, до прикладу, і своєрідні манери поведінки Ольги Фреймут, зокрема настирливість і толерантне вміння вимагати дозволу на виконання своїх професійних обов'язків. Так само приваблюють аналітика Алли Мазур, відважність і мужність Олександра Моторного й Андрія Цаплієнка, прагматичність та цілеспрямованість Отара Довженка, фахова науковість в історії Вахтанга Кіпані.

Я можу й хочу вчитися в молодших колег, ціную інакшість та нестандартне мислення в них.

— **У чому б іще хотіли себе реалізувати?**

— Мрії, бажань та прагнень чимало. Людина живе, якщо вона розвивається. Завжди хочеться

щось удосконалити та доопрацювати. Інша справа: тут чи за кордоном. Звертаючись до слів Ліни Костенко про гуманітарну ауру нації, я щиро вірю в стале людське щастя в Україні. Проте й розумію, що без сприятливих умов це неможливо.

— **Чи не думали виїхати за межі країни й продовжити себе в журналістиці там?**

— Я мав змогу відвідати й побачити світ, можливо, навіть і залишитися. Але тут мій дім, моя земля, місце, де я народився. Варто пам'ятати: ти хочеш того, що є твоїм — прояви себе тут. Якщо кожен залишатиме країну, хто керуватиме нами? Сучасна інтелігенція має формальну ауру ментальності, може модно вдягати вишиванки й казати, що є патріотом. А відчуття «заземленості» нема — це і є нашою проблемою.

— **А що найбільше Вас вабить на Закарпатті?**

— Гори. Я виріс у долині, на Виноградівщині, але похід на вершину чи в ліс — більше ніж просто хобі. Це відпочинок, шалене відчуття гармонії, душевного спокою та щастя.

— **Отож радісте Ви в горах, а коли востаннє... плакали?**

— Складно сказати. Я щиро вірю, що не існує безвихідних ситуацій і не можна опускати рук. Намагаюся вірити в краще і в будь-який спосіб допомогти собі чи близьким. Проте в житті є три найстрашніші речі: зрада, хвороба й смерть. Найбільше засмучує те, коли ти дійсно безсильний і можеш підтримати хіба словом...

— **Ви бачте за це запитання, але оскільки студент завжди голодний, то... що Ви любите їсти?**

— Усеїдний! (Сміється — авт.). Особливо люблю яблука, але асоціюю себе скоріше не з фруктом, а з овочем. Певно, це не що інше, як перець! Я — емоційний, гострий на слово й запальний на вчинки.

— **Маю нагоду напередодні ювілею привітати Вас першою і спитати, які подарунки чекає 18 листопада?**

— Можна подарувати авто, а вручити ніби рамку для фотографії. Головне — не вартість, розмір чи обсяг подарунка. Тут найважливішим є те, як саме зробиш приємне людині. Увага, щирість й душевність — ось що суттєво й запам'ятовується на все життя! Радію всьому, найбільше емоціям. Бо речі повинні служити людям, а не ми їм...

Це інтерв'ю стало для мене приємною розмовою й черговим приводом подякувати університетові за чудових наставників-викладачів. Дійсно, якщо «Дюрасел» — більше ніж батарейки, то Юрій Михайлович — більше ніж людина.

Валерія ЗЕНИНЕЦЬ,
студентка відділення журналістики.

Дорогий наш ЮРІЮ МИХАЙЛОВИЧУ!

Щиро вітаємо Вас із ювілеєм!

Бажаємо Вам бути й надалі прямим, як ефір, чутливим, як мікрофон, багатим, як Руперт Мердок.

Нехай Ваша журналістська муза завжди буде у вільному доступі. Хай об'єктив Ващого життя вловлює тільки найкращі його епізоди.

Нехай усе задумане вдається з першого «стендапу». Міцного Вам здоров'я, сімейного затишку, довголіття!

Викладачі, студенти відділення журналістики філологічного факультету.

АКЦІЇ

Фото зі сторінки у «Фейсбуці» ЯГАСИНЕНЦЬ

Хай квітнуть сакури й процвітає виш

Сакура, як відомо, — візитівка міста над Ужем. Усе найкраще, природно, потрібно примножувати. Цим зайнялися керівники УжНУ, викладачі (див. фото ліворуч) та студенти в рамках святкування сімдесятиріччя вишу: біля головного корпусу альма-матер висадили алею прекрасних дерев.

Кількість — символічна (70). Ініціатором заходу став ректор Володимир Смоланка, ідею підтримав і надав саджанці народний депутат України Віктор Балага. Це його презент до ювілею УжНУ. Нашому місту вже неодноразово дарували сакури, оскільки вони — неповторний символ Ужгорода. «Нашою метою, можливо, дещо романтично-ідеалістичною, є з часом «занурити» весь обласний центр Закарпаття в сакуровий цвіт», — розповідає декан біологічного факультету Ярослава Гасинець.

Учасники заходу не лише трудилися, а й відпочивали на славу, готували бограч (фото праворуч). У кінці конкурсу журі визначило, команда якого з 20 факультетів куховарить найкраще. Першість у кулінарному змаганні здобули туризмознавці.

Ситі та веселі, наставники й студенти продовжили святкування на стадіоні «Авангард», де на всіх охочих чекала насичена концертна програма.

СПАРТАКІАДА

Розпочалася 66-та загально-університетська спартакіада серед студентів, присвячена 70-річчю УжНУ.

За традицією, захід відкрили змагання з легкоатлетичного кросу. Саме вони допомогли відібрати кращих бігунів для подальших відповідальних змагань у Мукачеві — обласного легкоатлетичного кросу серед студентів ВНЗ III — IV рівнів акредитації. До складу збірної ввійшли: В.Щур (факультет здоров'я людини), В.Ковальчич (факультет міжнародної політики, менеджменту та бізнесу), В.Дьордь (юридичний факультет) та М.Микуланець (хімічний факультет). Представником команди був старший викладач кафедри фізвиховання В.Кевпанич. Усі наші бігуни посіли призові місця, а перемогу здобув В.Дьордь. Таким

На старт, увага, руш!

чином збірна УжНУ посіла перше місце.

Наступним видом змагань спартакіади став баскетбол серед чоловічих команд. У результаті суперництва чотири кращі з них, а саме ІТФу, фізфаку, факультетів суспільних наук та здоров'я людини, прагнули здобути статус найкращої.

Першу сходинку посіла збірна ІТФ, другі — представники фізфаку, а ФЗЛ здобув третє місце. Колективи відзначені грамотами, медалями, а чемпіони — ще й Кубком від спортивного клубу УжНУ. Церемонію нагородження провели заступник начальника відділення комітету фізичного виховання і спорту МОН України М.Молнар та головний суддя спартакіади, завідувач кафедри фізичного виховання, майстер спорту України з легкої атлетики І.Маріонда. Згадане відділення

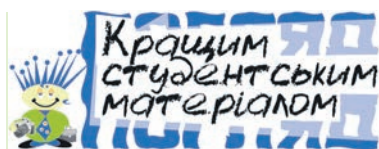
відзначило всіх призерів і кращого гравця турніру В.Плешакова цінними подарунками.

Змагання тривають. Найближчі — із настільного тенісу. І.Маріонда зазначає: «Призери та переможці показали досить професійний рівень. Практично всі вони займаються в групі спортивного вдосконалення, якою керують представники нашого підрозділу. Саме кафедра фізвиховання була ініціатором загальноуніверситетської спартакіади. Уже 66 років відповідаємо за організацію та суддівство цих змагань. У нас працює 30 штатних викладачів, які є висококваліфікованими спеціалістами з різних видів спорту, зокрема 7 майстрів спорту».

Загальноуніверситетська кафедра фізичного виховання — одна з найстаріших в УжНУ. За весь час вона підготувала немалу кількість рекордсменів. Це —

майстри спорту міжнародного класу з пауерліфтингу Г.Знік та Є.Бан (ФЗЛ), багаторазовий чемпіон світу серед юніорів Є.Криса (матфак), чемпіонка України з пауерліфтингу В.Палагусинець (ФСН) та інші спортсмени. А.Федорішко, досвідчений старший викладач кафедри фізичного виховання, наголошує: «Ми радіємо появі в університеті спортивно вмотивованих студентів, і наша секція спрямована на те, щоб допомагати їм у підкоренні вершин. Історію кафедри творять рекордсмени, котрі вже закінчили навчання. На зміну їм приходять інші молоді люди, які встигли принести перемоги. Серед таких: М.Офіцинський (економічний факультет), студенти факультету іноземної філології М.Лабінський і Н.Дьолог та інші. Тепер готуємося до чемпіонату України серед студентів, який відбудеться в Коломиї. Очікуємо, що наші вихованці впевнено виступлять».

Антоніна КОРНУТА,
студентка відділення журналістики.

«Погляду» в №№ 9 — 10 (178 — 179) визнано: «Одне минуле — п'ять гуртожитків» Марії ТУРЯНИЦЬ І «Трипці про фізфак» Єлизавети ЗЕЛЕНЮК, студенток 4 курсу відділення журналістики. Вітаємо авторок!

Я кинув лінх на пару днів... Треба нам із нею подумати над нашими стосунками... Вона вимагає занадто багато уваги; це вже виходить за рамки! ***

Дайте студентові точку опори — і він... засне!

ОГОЛОШЕННЯ
Студентський квіток, виданий другокурсниця факультету суспільних наук ДРОБІНЯК Роксолані Віталіївни, уважати НЕДІЙСНИМ.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!
Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням <http://www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues>
А з кращими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці «Погляду» в соціальній мережі Facebook <https://www.facebook.com/uzhnu.poglyad>

Орган вченої ради Ужгородського національного університету.
Замовлення № 1583.
Ціна — безкоштовно.
Виходить щомісяця.
Номер підписано до друку: 16.11.15.

Засновник і видавець — Ужгородський національний університет.
88003 м. Ужгород, вул. Підгірна, 46.
Номер надруковано у видавництві «А-прінт», 46010 м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28.
тел.: (352) 52-27-37, 0673501794.
Наклад 1000 примірників.
Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород, вул. Університетська, 14.
Поштова скринька: poglyad@uzhnu.edu.ua
Тел.: 0934314562.

Рестраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор В.Ю.ТАРАСЮК.

Верстка: О.В.МАТІЙ.
Набір: М.М.ЗЕЛІНСЬКА.
Коректура: М.Б.ГАРАЗДІЙ.

ФОТОФАКТ

Усе щось відбувається вперше. Так і в університетському житті. Хтось уперше переступає поріг альма-матер студентом, а потім так само відбувається і перший випуск спеціалістів. **На фото:** перший набір географічного факультету (2005 р.) і перший випуск геофаку (2010 р.). Такими студентами були, такими й залишаться в історії — як перші... Разом зі своїми наставниками.

